

Imponuje i jeho znalost řečí. Dovede řídit a vést, ale též empaticky naslouchat. Má smysl pro kázeň a pořádek, ale i značnou míru tolerance. Dovede nejen pracovat, ale i žít. Přejeme mu hodně dalších radostí z práce i ze života. V. Machů

JUBILEUM V TRIADE

Z generačného hľadiska sú psychológovia v Československu atypickou štruktúrou. Aj bez bližšieho vymedzenia možno povedať, že mladých je najviac, stredného veku je podstatne menej a starších psychológov, ktorí sa v našich podmienkach stali pioniermi nášho odboru, pochopiteľne najmenej. No posuv na „vylepšenie“ súžitia troch generácií je v dôsledku objektivity času nezadržateľný.

Tento faktovotendenčný úvod k laudácii predoslanej v nadpise som zvolil s rozmyslom, pretože tak ako mňa, akiste aj mnohých prekvapí, kto už, a navyše ako jubiluje.

Z kádrových materiálov sa možno dozvedieť, že dlhodobá zástupkyňa riaditeľa Ústavu experimentálnej psychológie SAV, PhDr. Olga Halmiová, CSc., vedúca vedecká pracovníčka, sa dňa 10. 11. 1982 v plnom rozkvetе dožila oslavovateľného životného jubilea. Základnú bázu psychoógie obohatila o rad poznatkov z oblasti diferenciálnej psychofyziológie, pamäťových procesoch, psychógie styku, aby som spomenul aspoň najtypickejšie oblasti jej vedeckovýskumnej činnosti. Doteraz publikovala jednu pôvodnú knižnú monografiu a 103 pôvodných časopiseckých štúdií v domácich i zahraničných periodikách a 51 odbornopopularizačných príspevkov. Ako zástupkyňa redaktora *Studia psychologica*, nášho medzinárodného psychologického časopisu, je nepostrádateľnou osobou pre výjdeie každého čísla. Ako posudzovateľka prác patrí k tým anonymným „spoluautorom“, ktorí vylepšujú značnú časť produkcie slovenských psychológov. V pokrokovom milieue utváraná osobnosť sa prejavuje vo veľmi významných ideovoteoretických i politických aktivitách nielen materského pracoviska. Hoci je neschopná spontánnej agresie, dokáže srdnato vystúpiť proti spoločenskému zlu a v prospech ukriždených. Je medzi nami, povedal by som obrazne, uznávanou dámou našej psychológie.

Ak by sa azda našiel medzi nami niekto, kto by nevedel o činnosti PhDr. Jozefa Daniela, CSc., musím ho upodozrievať z toho, že sa málo vzdeláva, nezúčastňuje sa pravidelných odborných podujatí, alebo nie je intenzívne zžitý s odbornopolitickou činnosťou psychológov. Dodávam ešte, že sa neoboznámil ani s príspevkom v tomto časopise (Čs. psychol. 1972, č. 4–5, s. 484–486) venovanom jeho päťdesiatinám. Hoci dovtedy nedošlo v odbornej kariére jubilanta k senzáciám, nikto medzitým nepoprel, že patrí k pionierom psychológie práce v Československu. Napísal nielen prvú príručku psychológie práce (vyšla r. 1963), ale bol z nás prvým, ktorého práce sa preložili do iného jazyka. Doteraz napísal (editoroval) 4 knižné publikácie, 151 pôvodných časopiseckých štúdií a vyše 100 odbornopopularizačných článkov. Niet azda takého žánru funkcie, ktorý by nebol okúsil. Celú dekádu bol zástupcom riaditeľa Ústavu experimentálnej psychológie SAV, potom predsedom Slovenskej psychologickéj spoločnosti pri SAV, tajomníkom Vedeckého kolégia pedagogiky a psychológie SAV, je dlhodobým členom Komisie pre obhajobu kandidátskych dizertačných prác z psychológie, členom viacerých redakčných rád odborných časopisov, predsedom ZO ROH. Aj keď pôvodom horniak (dokonca Oravec), už od strednej školy žije v dolniakoch, čo poznačilo niektoré jeho prejavy. Každý kto s ním prišiel trochu do styku, mohol postrehnúť, že je to svojský človek. Rád má poctivú prácu, klasické umenie, veselú spoločnosť, nerád záhalku, tárajstvo, konflikty. Má široký okruh priateľov rôzneho pôvodu a druhu. Patrí k tým svetlým výnimkám „strýčkov“ našej psychológie, ktorý sa plne dokázali identifikovať so svojimi „synovcami“ a „neterami“. A v tom je, podľa mňa, kľúč k tajomstvu, prečo náš jubilant ostáva i pri svojom významnom jubileu vždy ešte aj mladíkom.

Mnohí si Ústav experimentálnej psychológie SAV nevedia predstaviť bez činnosti jeho dlhodobého vedeckého tajomníka. Možno aj preto PrDh. Michal Striženec, CSc., ošedivel už dávno pred svojim životným jubileom. Narodil sa 19. 9. 1932 v Piešťanoch, psychológiu vyštudoval v Bratislave a od r. 1955 je zamestnaný v SAV. V rozvoji psychológie u nás mu patrí osobitá zásluha v tom, že sa stal styčným dôstojníkom psychológie s novými prúdeniami v okolitých vedách. Jeho pričinením sa našej odbornej verejnosti sprístupnili poznatky kybernetiky („Psychológia a kybernetika“, 1966), „computerizácia“ (Človek a počítač, 1978), pričom v súčasnosti spolupracuje